

De Erfenis van de Nacht

De Erfenis van de Nacht

Pieter van Groenewoud

Schrijver	Pieter van Groenewoud
Coverontwerp	Pieter van Groenewoud
ISBN	9789465203003
©	pietervangroenewoud

*De mensen van tegenwoordig begrijpen niet wat
wreedheid is.*

*Ze beschouwen haar als een soort hartstocht en denken
dat het doordacht pijnigen van anderen een roes van genot
geeft. De alledaagse wreedheid is stompzinnigheid en een
gebrek aan verbeelding.*

*Liefde is het hoofdgeheim der wereld.
Vergeeft Uw vijanden, niet ter wille van uzelf maar omdat
De liefde schoner is dan haat.*

Oscar Wilde

De Erfenis van de nacht.

Dit verhaal is deels waargebeurd en deels geromantiseerd. Alle personen in deze roman werden door de auteur verzonnen en elke gelijkenis met levende of dode figuren berust op louter toeval. Het aanhangsel bevat relevante informatie, literatuur, getuigenverslagen en steun voor slachtoffers. .

Voor
Mensen als Janine

De Erfenis van de Nacht
Hoe een trauma generaties overspant

INHOUD

Voorwoord	
Hoofdstuk 1	Herinneringen. Tom Evelien
Hoofdstuk 2	Giftige paddenstoelen
Hoofdstuk 3	Waardeloos touw. Het kerkhof. Herman
Hoofdstuk 4	Een coltrui. Natte billen
Hoofdstuk 5	Trouwalbum. Frustratie
Hoofdstuk 6	Meisje met sproetjes. Dictafoon
Hoofdstuk 7	Ambulance. Roet in het eten
Hoofdstuk 8	Ballonnen. Een zwart doosje
Hoofdstuk 9	De geschiedenis van Moeder.
Hoofdstuk 10	Wijn. Ze praat. De openbaring
Hoofdstuk 11	De Erfenis. Het raadsel. Janines gedicht
Epiloog	Hoe het verder ging
Tenslotte	
Bijlagen	Getuigen Hulp Instanties
De schrijver	

Voorwoord

Japanse concentratiekampen

Hoewel er veel is geschreven over wat zich daar heeft afgespeeld vervagen de herinneringen in rap tempo en worden uiteindelijk vergeten. En laten we eerlijk zijn want als je gezellig aan tafel zit is dit het laatste onderwerp wat je zou willen bespreken. Toch zou dat tenminste een keer per jaar verplicht moeten zijn want het gaat over ons, de mens.

Het is niet te bevatten dat mensen zich zo beestachtig kunnen gedragen. Ook is het niet voor te stellen dat mensen zulke vernederingen en pijn langdurig kunnen verdragen. Waarom gebeurt het nog steeds?

Het antwoord op deze vraag wordt gegeven door psychologen die ontdekt hebben dat de mens zich onmenselijk gedraagt in omstandigheden zoals haat, depressiviteit, orders, religie, mentale afwijking en indoctrinatie.

Waar we niet bij stil staan is het feit dat vele overlevenden van zo'n Japans werkkamp (en andere concentratiekampen) tot hun dood met een trauma leven waarvan sommige niet enkel henzelf treffen. Een onderbewust genieten de geleden pijn over te dragen aan een willekeurig persoon, meestal een kind, is daar een voorbeeld van.

Het proces van overdragen veroorzaakt niet alleen verlichting van de eigen pijn maar vervaagt ook de afschuwelijke herinneringen.

De harten van de meeste mensen die deze hel hebben overleefd zijn koud. Zoals het hart van Cora die een kille schaduw heeft geworpen over haar dochter die ze dwong de zware last over te nemen. Het onschuldige meisje verlangt maar naar een ding en dat is liefde. Janine was bereid er alles voor te doen.

Dit verhaal gaat over haar en de erfenis

'Ik deed niets goed in haar ogen. Het voelde zo raar maar ik dacht dat het zo moest zijn want ik was nog erg jong en wist nog niets van het leven op Aarde. Wat ik wel snel leerde was de bevestiging dat de mens van nature slecht is. En dat was een verdomd wijze en pijnlijke les. Ik was slecht, en zij ook.

De eerste keer, ik herinner mij het nog heel goed, het was de woensdag voor mijn vijfde verjaardag, sleurde ze mij aan mijn haren mee naar boven. In de badkamer moest ik mijn kleren uittrekken en gebukt tegen de muur gaan staan. Toen begon ze te krijsen en te sissen als een slang. Ik mocht niet omkijken want anders zou ik meer straf krijgen. Ik wist niet eens waarom ik gestraft moest worden.

Het was de eerste keer dat ze mij geselde en de meest pijnlijkste van alle. Ze sloeg eerst drie keer op mijn onderrug en twee keer heel hard op mijn billen. Het touw van de gesel sneed mijn huid open bij de laatste slag. Ik heb dat nooit begrepen. Waarom gebeurde dat niet met de eerste slag?

Ze liet mij bloedend achter en verliet de badkamer met een lachje op haar gezicht. Ik dacht dat ik haar blij maakte.' Zegt Janine. 'Ik had werkelijk geen idee waarom ik zo streng gestraft werd. Ik weet het eigenlijk nog steeds niet.'

Tom zit met stomheid geslagen haar zwijgend aan te kijken. Het bloed is uit zijn gezicht weggetrokken. Hij kan het gewoon niet geloven wat hij hoort. Voorbereiden op zoiets is volstrekt ondenkbaar, laat staan dat je het kon verwachten. Hij voelt zich machteloos en wacht gespannen af op de rest van haar verhaal. Eindelijk heeft ze de hindernis overwonnen.

Nadat ze een slokje water heeft genomen gaat ze verder met het verhaal over haar afschuwelijke herinneringen.

'Ik zag mijn moeder niet als een agressief beest want ik wist niet anders. Ik accepteerde het en misschien had ze wel gelijk dat ik een dom grietje was.' Ze slikt als de tranen over haar wangen glijden...

HOOFDSTUK 1

Herinneringen
Tom Evelien

Wat daarvoor gebeurde...

'Ze was toen zesentwintig. Ik weet het nog goed want ik had voor mijzelf een zakje met veertig kaarsjes bij een supermarkt gekocht. De taart om er tweeëndertig in te steken is er nooit gekomen. Ze liggen alle veertig nog ergens in een lade. Dat gebeurt nou eenmaal als je alleen bent en doet alsof je studeert voor je toekomst op een armoedig zoldertje. Maar dat is natuurlijk vette bullshit want het is de meest kutterige tijd van je leven. Meiden versieren, beetje nutteloos rondhangen, drank en roken maken je jeugd leuk. Met je neus in boeken zitten en dingen leren die je nooit meer nodig hebt is zonde. Dat kan later altijd nog tenzij je voor een trein springt.

Enfin, het grijze en aanhoudend regenachtige weer was de reden dat ik een zeven daags vakantie arrangement boekte naar een zonnig eiland. Op het vliegveld kocht hij een dik boek van een Japanse auteur met een vreemde titel. Achteraf waren het maar vijf dagen want je zit twee dagen je rot te vervelen op een vliegveld en wordt dan als een sardientje in een vliegtuig gepropt in altijd veel te kleine stoelen en naast mensen met vaak een dikke kont. Bij aankomst had ik in het resort de bar al snel gevonden en verdoofd vond ik het krakende bed dat al vele woeste avonturen had gemaakt. De volgende ochtend liep ik vanuit het armoedig vakantieflatje rechtstreeks naar het strand. De zon scheen uitbundig en de wind was prettig. Ik voelde mij allesbehalve geweldig want door elkaar drinken heeft zo zijn nadelen. En vrijwillig overgeven kan ik nou eenmaal niet.

Ik zag in de verte twee ligbedden waarvan eentje bezet door een beeldschone vrouw in een weinig

verhullende bikini. Meteen vergat ik mijn lichamelijke ongemakken en zei iets tegen haar. Die openingszin ben ik vergeten maar het moest een goede geweest zijn want ze moest lachen. Toen ik vroeg wat ze deed antwoorde ze dat ze advocate was. Ze voegde er meteen aan toe dat ze een werkeloze advocate was. Toen was het mijn beurt om te lachen. Eerst keek ze mij vreemd aan maar later begreep ze waarom. Ik vertelde haar in het kort over mijn situatie. Op een gegeven moment, eigenlijk als een bliksemschicht, keken we elkaar recht in de ogen en werden meteen verliefd.' Aldus Tom.

Tom komt uit een gezin waarvan hij het tweede en jongste kind was. Hij heeft een broer die zeven jaar ouder is. Norbert. Hij mocht meemaken dat zijn ouders de arbeidersklasse verlieten omdat zijn vader werd bevorderd tot luitenant. Toen zijn broer het huis verliet werd hij een verwend kind. Hij genoot daar vijf jaar van. Twee vriendinnetjes later wist hij alles op het gebied van seks. De eerste kus kreeg hij van Colette die hem op school achtervolgde en die al verder was op intiem gebied. Toen hij een jaar later met Mariette in een roeiboot zat kon hij die kennis goed gebruiken. Kortom een feest waar geen einde aan leek te komen. Vlak nadat hij zijn eindexamen kreeg uitgereikt gebeurde het.

Een bruine aanzichtkaart van de Koningin viel op de mat en een maand of drie later kroop hij gekleed als een soldaat in het mulle zand. Veertien maanden duurde zijn dienstdaag en bij het afscheid merkte de sergeant nog op dat hijzelf het grootste gevaar in oorlogstijd zou zijn. De man had wel humor en gelijk. Tom was een slome, trage en onvoorzichtige soldaat.

Na zijn dienstdaag had hij geen enkel idee wat te gaan doen. Knutselen en computers repareren bleek hij redelijk te kunnen maar iets met bouwen vond hij erg interessant. En daarom koos hij een proefles 'architectuur.' En dat ging niet zo goed want studeren zat niet in zijn bloed. Het ging hem zo vervelen dat hij een goedkope reis boekte.

Zij was jong, ambitieus en woonde nog bij haar ouders. Haar eerste baan als advocate bij een chemisch concern voelde ze dat haar leven in een sleur veranderde. Vaak zwierf ze op vliegvelden en vloog de hele wereld rond. Het werk was telkens hetzelfde.

Ze droomde van een weekje languit in de zon liggen. En dat was vreemd want ze wilde in haar zo spaarzame vrije tijd interessante dingen doen zoals

Nessie, dat monster in Schotland bekijken, een croissant eten in Parijs, wandelen over de Chinese muur, de Himalaya aanschouwen, en een van de Griekse eilanden bezoeken. Uiteindelijk gaf ze de moed op want nog niets was van dat lijstje doorgestreept.

Het loonstrookje was toen nog de enige reden waarom ze een wekker zette. Ze vond het te vroeg en gênant om haar baas een paar maanden onbetaald verlof te vragen. Ze werkte er per slot van rekening nog maar een jaar.

Evelien besloot het anders te doen en op twaalf kilometer boven de Stille Oceaan in een vliegtuig op weg naar een zakenafpraak in New York, nam ze een besluit.

Krap twee weken later lag ze aan het strand in de zon. Ze las een boek met een knalgele omslag. En was hartstikke werkeloos.

Met haar slanke en ring loze vingers sloeg ze het boek open en begon met lezen. Haar vriendin had dit boek in haar tas gestopt toen ze op het vliegveld afscheid van elkaar hadden genomen. Evelien wilde zonder haar er even tussenuit.

Op pagina vijf kreeg ze plotseling een rilling over haar hele lijf. De oorzaak was niet het verhaal, en ook niet de luidruchtige kinderen die in de golven pret aan het maken waren. Het was een schaduw die over haar heen viel als een koude deken, maar ze ervoer het als een omarming door een warmhartige geest.

Een nonchalant ogende slanke man met bijna zwart haar, een pilotenzonnebril op zijn neus, en in een zwarte

zwembroek stond veroorzaakte de schaduw. Zij raadde zijn lengte, zag twee rijen nette ivoren wachters achter sensueel volle lippen, blauwe ogen, en aan zijn pols een goedkoop horloge met een stalen bandje. Hij had handen met prachtig slanke vingers. De beetje slungelige man opende met de vraag of zij getrouwd was. Ze moest lachen en zei dat hij zijn best moest doen om daarachter te komen. Hij nam plaats op de stoel naast haar en vrij snel heerste er een ontspannen sfeer en nadat een kelner langs was geweest met drankjes werden ze nieuwsgierig naar elkaar en stelden de ene na de andere vraag. Zij bleek de vraagtechniek beter te beheersen dan hij.

Op een zeker moment keken ze elkaar aan en zij gaf de eerste kus. De vlam sloeg over toen zij bij hem ging zitten en zich gewillig overgaf aan Eros.

Het geluid van de golven die op het strand aanspoelden, de zilte wind en de lucht van zweet maakte hen de volgende dag wakker. In haar bed, in haar suite, en ze waren beiden naakt en hadden maar een paar uur geslapen na de liefde te hebben bedreven in vele standen. Zij merkte aan haar lichaam dat er iets was gebeurd waar ze aan twijfelde of het echt was. Tot zijn vertrek, zij had nog twee dagen, hebben ze samen doorgebracht en wisten op het vliegveld al dat ze elkaar zouden gaan missen. En dat gebeurde.

Een week later, zaten ze samen op Toms zolderkamer. De liefde was echt en leek gefundeerd te zijn op wederzijdse antipathieën en interesses, en ze waren dol op schandalen. Zijn dromerigheid, eerst noemde ze het slungelig, vond ze eigenlijk wel relaxed.

Voor hem was zij de stimulans om zijn studie af te maken. Met het doel te kunnen verhuizen naar een echt huis zodra zij een baan had gevonden. Vooruitkijken en onbegrensd fantaseren. Zij kon dat goed. Hij leefde met de dag en studeren deed hij in een ruimte zo groot als een

washok, waar het enige daglicht binnenkwam via een plastic raampje waar hij telkens zijn kop aan stootte als hij van zijn 'bureau' opstond. Het was ook een washok en zijn bureau een strijkplank.

Zijn woning was een zolderetage onder een schuin dak van een eengezinswoning in een lommerrijke buurt van een grote stad. De ruimte bestond uit een kamer met een bed waar met twee personen de liefde bedrijven een uitdaging is, een kledingkast van een Zweeds bedrijf waarin zijn kleding plaats moest maken voor haar kleding en een grote hoeveelheid damesartikelen. Hij verplaatste zijn spullen naar het washok. Zijn studeerkamer.

Tegenover het bed stond een oud tweezits bankje met daartussen een lage houten salontafel. Twee oranje plastic klapstoelen hingen aan de muur. Het enige raam lag op het westen. De keuken bestond uit een campingtafeltje met een blauw tweepits butagasstel. Onder een afwasbak stonden twee plastic kratten waarin twee pannen. Achter een deur onder het schuine dak bevonden zich een wastafel, douchecabine en een toilet. De houten vloer was kaal en een Perzisch kleedje van haar moeder lag bij de deur. Eigenlijk was het best gezellig afgezien dat het extreem gehorig was.

Eens per maand liepen ze met een boek en een gevulde waszak naar Van Duren, een wasserij. Onder het genot van vreselijk smerige koffie en de herrie van zes wasmachines kon je daar praten met buurtbewoners. Hilarisch waren de momenten dat je de onderbroek van een overbuurman in je mandje vond. Ze lazen hardop uit het boek, alle verhalen van Jane Austin, en hadden grappige discussies. Zij kon veel beter lezen dan hij. Hij raakte steeds verward met alle namen en vond de relaties die Jane zo goed kon beschrijven gewoon stom.

Ze was gelukkig met hem maar vond wel dat het verblijf op de zolder niet lang mocht duren en daarom solliciteerde zij zich een ongeluk en was vaak weg. Haar ouders vonden de relatie van hun dochter maar niets. Ze vonden hem niet bij hun milieu en dochter passen. Evelien

trok zich er niets van aan en pakte haar koffer en trok daarom snel bij hem in.

Tom verdiende geld bij een bistro als hulp kok wat vaker afwassen dan koken betekende. De dynamiek in een professionele keuken vond hij geweldig interessant. Hij twijfelde soms en dacht dat hij misschien wel de verkeerde keus had gemaakt. Zij overtuigde hem met een simpel argument. Je bent lief maar mist talent, zei ze.

Evelien kwam uit een gezin en was enig kind. Haar vader was rechter, en haar moeder pro deo advocaat. Ze groeide op in een veilige en warme omgeving, en slaagde voor haar middelbareschooldiploma zonder hindernissen of matige cijfers. Niet verrassend koos ze daarna voor een Rechtenstudie welke ze in normaal tempo en met de gebruikelijke feestjes tussendoor waarin ze vaak de hoofdrol vervulde haar bull haalde. Ze was een gewillige prooi voor mannen.

Ze was in hun stamcafé daarom ook een graag geziene gast omdat ze niet alleen knap en grappig was maar exact wist hoe ze mannen kon bespelen zoals een zeehond met een bal. Evelien was gevoelig voor kleine dingen.

Als hij trots een doorgekookte pasta op tafel zette, een restje ranzige rode wijn over twee glazen verdeelde en een kaars aanstak, kon ze wel smelten. Ze hield van de eenvoud en wist meteen dat hij geen kok was. Achteraf spuugden ze de wijn in de wastafel, maar oké, het ging om het gebaar.

Tom is een Stier en beschikt over de jaloers makende aanleg om niet dik te worden. Zakken patat, kroketten, frikandellen en gehaktballen lijken in een zwart gat te verdwijnen zonder dat hij een grammetje aankwam. Een stier die wat traag op gang komt, maar eenmaal op stoom niet meer is te houden. Daar is wel een rode lap voor nodig. En dat was Evelien en die nog steeds hartstikke werkeloos was maar druk solliciteerde.

Ze kreeg aanbiedingen, maar ging op geen enkele serieus in. Tom kreeg het gevoel dat zij bij hem wilde zijn. Maar dat was een vergissing want ze wist precies wat ze wilde. En ze kreeg dat.

Want op een regenachtige middag viel er een envelop met afzender *M.G.F.H. MaJan Advocatorum Internationalis* op het Perzisch kleedje. De baan waar ze op had gewacht. Keurig in een mantelpakje, wat haar steengoed stond, kwam ze al zwaaiend met het getekende contract de trap opgerend. Hij stond haar al bij de deur op te wachten. En alleen zij kon een trap spannend oprennen. Met het indrukwekkende salaris kwam de koop van een echt huis en een auto binnen bereik. Een maand later, toen haar proeftijd voorbij was, lagen ze na een heftige vrijpartij op hun rug naar het plafond te staren. Toen namen ze een beslissing.

Op een zaterdag, het was eindelijk eens droog en een waterig zonnetje scheen, zaten ze bij een makelaar om het koopcontract te tekenen van een huis met een grote tuin. Een maand later verhuisden ze.

Een half vrijstaande woning met rode dakpannen en een garage. Aan een park grenzend aan een oud laag gebouw met sociale huurflatjes.

Langzaam vulden ze het huis met meubels en dat ging zonder bloedvergieten omdat ze elkaars smaak respecteerden. Tenslotte kochten ze een jonge maar tweedehands Audi, donkerblauw, welke goed paste bij een advocaat. Ze waren dolgelukkig en wilde trouwen.

Het Joods advocatenbureau was actief in een nogal schimmige wereld. Ze werd aangesteld als privé advocaat voor een paar zeer gefortuneerde klanten die zij moest bijstaan en adviseren op allerlei gebieden. Veelal betrof het zaken zoals diverse conflicten en familierecht. Ze moest tekenen voor absolute discretie. Ze vertelde dat een van de zaken te maken had met de Ha-Mossad le-Modiin. Meer mocht ze niet zeggen. Het deed hem huiveren want deze

tak van de Israëliische geheime dienst staat nou niet bekend als zachtaardig.

Ze gaf haar dossiers namen van bloemen. Bemiddelen in familiale ruzies deed ze het allerliefst en maakte lange dagen en was daarvoor vaker weg van huis.

Regelmatig kwam ze de volgende dag in de ochtend pas thuis. En altijd had ze een dictafoon bij zich want dat was haar externe geheugen, zei ze.

Als ze in de vroege ochtend zich naast hem in het bed nestelde rook ze lekker. Ze sliep diep met een glimlach op haar gezicht. En altijd lagen zowel haar telefoon als dictafoon op het nachtkasje.

Op haar werk was ze gekleed in een witte zijden blouse en een donkerblauw mantelpakje, en zwarte pumps. Ze zagen elkaar niet zoveel wat voor Tom wel goed uitkwam want hij moest zijn eindproject voorbereiden. Na een diner in een restaurant waren ze het samen eens geworden. Ze gingen trouwen, in stilte.

Hij in een combinatie met blauwe broek en geruite blazer en zij in een soort Mexicaanse jurk versierd met maiskolven en zonnebloemen. Ze trouwden in een ongezellig grijs en vooral vochtig gemeentehuis, op maandagochtend.

Later die dag hebben ze familie en vrienden ervan op de hoogte gesteld, want ze dachten dat ze toen wel veilig waren. Maar daarin hadden zij zich vergist. Later op de avond, ze waren hartstikke geil geworden na het leegdrinken van een fles rode Merlot werd er aangebeld. Evelien, half ontkleed, deed open en trof een taxichauffeur die vertelde dat hij de opdracht had gekregen hen op te halen. Hij mocht niet vertellen waarnaartoe. Ze moesten gewoon meekomen.

Toen ze even later bij een horecagelegenheid stopten werd hun vermoeden bewaarheid.

Vrienden en familie hadden in no time een feest voor het jonge echtpaar georganiseerd en zelfs aan een fotograaf hadden ze gedacht. Een jongedame met sproeten

en gekleed in een heel kort rokje met een wit topje. Het werd een fantastisch feest en duurde tot in de kleine uurtjes.

Na afloop bedankte Evelien de fotografe op een bijzonder amicale manier. Dat deze vrouw met sproetjes kon fotograferen werd bevestigd toen ze het fotoalbum kregen en daarin nogal ongebruikelijke foto's aantreffen van voornamelijk Evelien.

Toen de laatste korrels rijst uit hun kleding waren verdwenen hervatten ze het gewone leven in een nieuw huis met een gezonde financiële basis. Alleen moest Tom nog even slagen voor zijn architecten opleiding. Zijn werkstuk mondeling toelichten ten overstaan van de examencommissie was de laatste hindernis.

Hij wilde architect worden. Woningen in afwijkende vormen ontwerpen in de overtuiging dat een mens niet gelukkig kan leven tussen vier muren. Alsof je moet wennen aan je laatste woning, een kist. Een leven op weg naar de dood.

En dan was eindelijk de dag aangebroken dat hij zijn werkstuk moest verdedigen voor de examencommissie. Zenuwachtig stond hij achter een spreekgestoelte en keek de zaal in welke was gevuld met professoren en studenten. Hij ving een glimp op van zijn broer. Evelien was er natuurlijk ook. De rector begon zijn speech serieus die eindigde met een grapje en gaf daarna het woord aan Tom.

Hij begon wat stuntelig met een korte introductie maar al snel kreeg hij de draad te pakken en stuurde zelfverzekerd zijn toelichting naar het eind. De vragen die de commissie stelden beantwoorde hij zonder enig moment na te denken. Toen de rector opstond en samen met de leden van de examencommissie de zaal voor overleg verlieten was het even stil Tom nam een slokje water en wachtte de uitslag met enige spanning af. Het duurde enige tijd tot de examencommissie terugkeerde in de zaal en de al wat oudere professor, rector van de Universiteit,

met strak gezicht het woord nam. Hij begon met een citaat van Cicero en keek toen naar Tom met een voorzichtige glimlach op het gezicht.

Hij bouwde de spanning op door in etappes de vijf vakken te evalueren. Tenslotte vertelde de rector en tot grote opluchting dat deze als voldoende zijn beoordeeld. De spanning nam toe toen hij een begin maakte met de praktijkopdracht. Hij ging daar uitgebreid op in en prees vooral de originaliteit.

De rector keek even naar de commissie en daarna naar Tom, die met zweet in zijn handen op het eindcijfer stond te wachten. Om hem niet langer in spanning te houden werd een hoog cijfer bekend gemaakt. Hij was geslaagd.

Het diploma werd door alle leden van examencommissie en tenslotte door de rector ondertekend en van een zegel voorzien.

Het applaus wat volgde was een bekroning op zijn jarenlange inspanningen en doorzettingskracht. En met een beetje hulp van zijn meisje.

Trots zwaaide Tom met zijn bull. Hij zag dat Evelien bij de deur stond. Ze blies een handkus en vertrok kort daarna omdat ze nog moest werken. De klok boven de deur die langzaam dichtklapte wees twaalf over vier aan. Tom werd omringd door studiegenoten en gefeliciteerd door de vele aanwezigen. Het duurde een uur voordat hij besepte wat hem was overkomen. Het nog voor onmogelijk gehouden resultaat had hij bereikt. En hij wist verdomd goed wie daaraan had bijgedragen. Evelien, zijn Evelien. Opgewekt pakte hij zijn fiets en reed al fluitend naar huis. Hij verheugde zich op de avond en hoopte dat zij snel thuis zou komen want hij hunkerde naar haar.

Het was half zes toen hij thuis bezig was de tafel te dekken. Een smetteloos wit tafellaken, donkerblauwe porseleinen borden, goudkleurig bestek en met mooie champagne glazen. Twee zilveren kandelaars waarin zwarte kaarsen die zij had gekocht. Alles was gereed om het feestelijke moment samen met haar te gaan vieren. Het

eten bestelde hij bij de Chinees en bestond uit een aantal gerechten waar ze allebei gek op waren. Het zou tussen negen en half tien worden bezorgd. Evelien zou dan vast al thuis zijn van haar werk.

Om half tien werd er aangebeld. De chinees! Denkt Tom op weg naar de voordeur. Toen hij de deur opende trok de kleur in zijn gezicht weg. Lijkbleek vroeg hij aan de politieagenten wat er aan de hand was. Razendsnel dacht hij na en probeerde het antwoord te vinden voordat de agent het zou doen. Te hard gereden? Parkeerboete te laat betaald?

De agent keek naar de grond en schudde met zijn hoofd en vroeg of ze binnen mochten komen. Nu wist Tom dat er iets anders was gebeurd dan een overtreding. Dit moet ernstig zijn. Een ongeluk. Evelien.

De agent vertelde toen het vreselijke nieuws. Tom kreeg het benauwd en kon het niet geloven. De bel ging weer. De Chinees met een vriendelijk gezicht en een grote plastic tas. Tom betaalde de jongen en zette het eten in de keuken. Daarna liep hij terug naar de woonkamer.

De beambten vertelden hem daarna het hoogstnoodzakelijke en vroegen of hij hulp nodig had. In shock keek hij naar de agenten die hun best deden medelijden te tonen. Nadat de twee ambtenaren waren vertrokken zat hij voor zich uit te kijken. Intuïtief wilde hij de telefoon pakken en zomaar iemand gaan bellen, maar hij had geen idee wie. Hij sloot zijn ogen en herhaalde in zijn gedachten de woorden van de agent.

-Een bijzonder goed gerichte kogel, uit een klein wapen van Duitse makelij met een kaliber van .22, had een einde aan het leven van Evelien gemaakt. Zij was alleen in het gebouw aanwezig. De dader moet haar gevolgd zijn en zonder te worden opgemerkt het kantoor binnengekomen. Vreemd genoeg was er geen enkel spoor van schade of braak geconstateerd wat de politie uiterst verdacht vond. In

het gebouw waren geen camera's aanwezig vanwege privacy van de cliënten. Het onderzoek is in volle gang. -

Hysterisch en in tranen belde hij zijn broer. Een uur later zaten de twee broers huilend op de bank. Norbert liet zijn broer niet alleen en nam hem mee naar zijn huis. Tom sliep die nacht niet en vertrok vroeg in de ochtend naar zijn huis.

De Chinese maaltijd stond nog onaangeroerd op het aanrecht. Hij keek ernaar, maakte een pakje open en at wat koude bami met pindasaus. De rest zette hij in de koelkast. Voordat hij de deur van de koelkast dicht deed pakte hij twee blikjes bier. Hij dronk ze achterelkaar op. Wat de politieagent vertelde bleef hem maar bezighouden. Het beeld van Evelien toen ze een handkus blies tijdens zijn diploma-uitreiking is op zijn netvlies gebrand. Zijn hart is gebroken en intens koud geworden. Evelien is zomaar uit zijn leven verdwenen. Zomaar.

Om tien uur belde de politie met de mededeling dat hij verwacht wordt in het mortuarium van het ziekenhuis om haar te identificeren. Nadat hij zich had opgefrist liep hij naar de garage en pakte zijn fiets. De Audi stond nog bij haar kantoor. De hele weg naar het ziekenhuis huilde hij. Bij de fietsenstalling zette hij zijn fiets tegen de muur en liep naar binnen. Bij de receptie kreeg hij te horen dat hij werd verwacht. Met lood in zijn schoenen betrad hij de ruimte waar hij werd opgewacht door een agent in burger en een arts. Achter de mannen stond een roestvrijstalen tafel met een wit laken erover gedrapeerd. De arts tilde een puntje van het laken op zodat Tom zicht kreeg op haar. Zo vredig leek ze daar te liggen. Alsof ze ineens overeind zou springen en hem zou zoenen. Maar dat deed ze niet. Hij aaide zachtjes over de haren en fluisterde iets. Hij sluit zijn ogen en probeert iets te zeggen maar dat lukt niet. Ze is weg, voor altijd.

De arts legt het laken terug en begeleidt hem naar de uitgang. Hij fietst met een omweg, want hij wil frisse lucht inademen want hij weet dat hij een hoop vervelende

zaken moet regelen zoals de crematie en directe familie en vrienden inlichten. Hij begint met waar hij het meest tegenop zag. Haar ouders bellen. Ze reageerden met ongeloof en haar moeder begon hem meteen uit te schelden. Tom brak het gesprek meteen af. Later stond haar vader voor de deur en bood oprechte excuses en hulp aan. Andere familieleden en vrienden reageerden zoals het zou moeten.

De crematie van Evelien werd bezocht door veel mensen, en Tom kende niet iedereen. Zijn ouders, al hun vrienden waren er, haar collega's en natuurlijk ook haar ouders. Maar ook de jonge vrouw met sproetjes. Haar vader sprak een paar mooie woorden nadat Tom huilend zijn speech had afgebroken.

Enige dagen later was Tom nieuwsgierig geworden naar het onderzoek dat de politie had ingesteld en belde met de afdeling recherche. Hij kreeg een aardige agent aan de telefoon die hem even liet wachten. Toen vertelde de man dat hij eigenlijk nog geen nieuws had van het onderzoeksteam maar wel dat camera's in de straat een zwarte Porsche hebben gesignaleerd met een buitenlands kenteken dat vanwege een tak van een boom niet leesbaar was. De agent voegde eraan toe dat het in die wijk geen uitzondering is en daarom niet in het onderzoek zal worden meegenomen. Omdat Tom dat niet begreep vroeg hij wat de man bedoelde. Een Porsche zei hij. Het is een wijk met stinkend rijke bewoners.

Een week later vertrok Tom naar Schotland met zijn Evelien. Na een lange rit door de bergen was hij aangekomen op de plek van bestemming. Op een krakkemikkig houten steiger bij een meer met gitzwart water trotseerde hij de koude wind.

Hij deed zijn handschoenen uit en met bibberende handen schroefde hij de deksel van een metalen pot los en zei: 'liefje, hier ben je dan. Waar je zo graag wilde zijn.